

Inte så duktig

Vi satt på min balkong och lutade oss tillbaka efter middagen medan solen sjönk. Vi hade inte setts på ett tag så det fanns ett och annat att prata om. Om huslån och planteringar och vårdbidrag. Om exmän och älskade tonåringar. Om livet i hela dess brokiga vidd. Så jag förstod först inte alls varför min väninna stelnade till när jag frågade hur det gick med skrivandet.

- Med skrivandet? undslapp hon sig medan blicken försvann i fjärran. Det var som om hon tog sats men hindrades av något som höll henne tillbaka. Hon försökte säga något men fick inte ur sig det och då försökte jag hjälpa henne på traven.

- Det är bra ändå! Du måste inte skriva! Du har din trädgård och ateljé. Du kan göra vad du vill när du har tid.

Jag hade inte tänkt stressa henne med min fråga. Jag var bara genuint nyfiken eftersom hon i vintras hade visat mig ett par fina dikter hon skrivit, och för att vi har litteraturintresset gemensamt. Jag vet ju hur hon har det. Det är mycket på hennes agenda som ensamstående mamma till en funktionshindrad son. Dagarna fylls av administration och myndighetskontakter, hämtningar och lämningar, samtal med personliga assistenter och ombyggnadsplaner för huset. Timmarna är splittrade av praktiska och strategiska bestyr, och när hon tänker på sig själv i första rummet är det förenat med dåligt samvete.

- Vet du, sa hon upproriskt. Jag har bestämt mig för att inte vara så himla duktig. Jag har i årtal velat så mycket och fått för lite sömn. Jag har haft en liten Luther på axeln som har dikterat mitt liv, vad jag borde göra och vad jag inte får göra. Jag har till exempel aldrig unnat mig att gå och lägga mig på dagtid. Men nuförtiden, när jag har hjälpt min son till skolan, kryper jag ner i sängen och sover några timmar till. Det har aldrig hänt förut och nu orkar jag mycket mer. Men oj, vad det har suttit långt inne att bryta det mönstret.

Ja, skrivandet kan verkligen kvitta om det måste ske tvångsmässigt. Träningen, bantningen och städningen likaså. Att sänka garden kan också vara att ta hand om sig. Att skita i allt och gå och lägga sig fastän solen skiner.

Dagen därpå prövade jag det själv. Först var jag duktig och släpade mig ur sängen för att träna på Friskis&Svettis, men när jag kom dit var passet inställt. Det regnade. Jag kände mig misslyckad. Jag borde göra något av dagen som kunde uppväga träningsförlusten, men när jag inte kom på något gick jag hem och käkade lunch istället. Regnet upphörde men jag hade ingen lust att göra någonting. Jag satte på kaffe och öppnade en bok. Timmarna gick. Jag satt och stirrade, tänkte att jag kanske borde gå till biblioteket och läsa en tidning eller lyssna på något föredrag, men det blev inte heller av. På eftermiddagen gick det en dålig långfilm på teve. Jag åt middag i soffan. Skymningen föll och grannarna ute på gården grillade och lekte lekar. Jag gjorde ingenting. Det var tråkigt. Jag var tråkig. Jag orkade inte ens borsta tänderna. Det var bra. Extremt hälsosamt för en människa som annars mäter allt genom sin prestationsförmåga.

© Tina Messing

Även publicerad i *Psoriasistidningen* 3/10